

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP (m-l)

Arbeidernes Kommunist- parti (m-l) stiftet!

INNHold

LEDER	s. 3
--------------------	------

VALGET -73

Valgfront er bra!	s. 4
Fra 1. mai-forberedelsene i Oslo	s. 8

DEBATT

Om ml'ernes klesvaner	s. 10
Nei til eige studentforbund	s. 11
Tjen folket – tjen småmassene	s. 12
Om homofili	s. 13

FRA ARBEIDSPLASSEN

Reis debatten om utbygginga av ein sterk fagbevegelse	s. 15
Til spørsmålet om det faglige arbeidet blant funksjonærene	s. 16

BLANDA

Røde Fane-redaksjonen: Abonner på Røde Fane	s. 18
Fra AKMEDs landsmøte	s. 19
NKPs prinsippprogram – en studie i revisjonisme	s. 21

Leder:

SLUTT OPP OM AKP(m-l)!

Partiet er stiftet, 4 års tålmodig arbeid har gitt resultater. Ikke alle hadde ventet landsmøtet så raskt! Men vi trengte partiet. Alle viktige diskusjoner – om program, vedtekter og beretning var fullført i laga. Landsmøtedelegater var valgt. MLGs sentralkomite innkalte delegatene – oppsummerte situasjonen og foreslo øyeblikkelig konstituering av partiets 1. landsmøte. En kort og grundig diskusjon – der samtlige delegater tok ordet – førte til fullstendig enhet. MLG hadde løst sin oppgave. Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) ble skapt.

Landsmøtet påla delegatene å oppsummere og referere diskusjonene og vedtakene i sine respektive lag. Vi går ut i fra at det allerede er gjort. Her skal vi bare kort peke på »gangen» videre:

- Beretning, vedtekter og programdokumenter er nå til utskrivning/bearbeiding etter landsmøtets vedtak og instruks. De vil etterhvert bli utgitt i en hefteserie. Beretning/prinsippprogram/vedtekter og ulike vedtak vil etter planen være trykt i midten/slutten av mars. Arbeidsprogrammet vil, fordi landsmøtet der vedtok omfattende endringer, neppe bli ferdig før like etter påske. Samtlige dokumenter vil sannsynligvis bli samlet i en bok tilslutt.

- Sentralkomiteen har tatt initiativet til en landsomfattende møteserie som presenterer partiet. Planen er å nå omlag 100 møter før påske. De fleste er blitt/blir lagt opp i samråd med lokallaga. Men over alt der det ennå ikke har vært eller er planlagt møter, bør laga raskt få gjennomført det.

- Ekstrabilaget i Klassekampen er allerede spredd i titusener. Utdelinga bør fortrinnsvis konsentreres om arbeidstrøka i byene, blant fiskere, småbrukere på landsbygda o.a. Har dere behov for mer, så meld fra til Klassekampens distribusjon. Innafor visse rammer som økonomien setter, vil det bli trykt ekstraopplag.

Kammerater!

Vi kommunister konsentrerte oss i lang tid etter folkeavstemninga om interne møter og diskusjoner. I tillegg ble organisasjonen utbygd og styrket over store deler av landet. På den måte skapte vi et solid fundament for partiet. Nå gjelder det å nå ut med politikken – vinne oppslutning om AKP(m-l) og dets politikk. Få markert i lokalavisa at det finnes et partilag på stedet! Gå ut til folk med Klassekampen og annet materiell. Vis dristighet og initiativ overfor andre grupper i 1. mai og valgfront-spørsmølet.

**LA OSS VISE AT ARBEIDERNE KOMMUNISTPARTI (MARXIST-LENINISTENE)
ER ET VIRKELIG ARBEIDERPARTI!**

VALGFRONT ER BRA!

Tjen Folket bringer her sentrale utdrag av den innledninga om stortingsvalget som en kamerat fra sentralkomiteen holdt på AKP(ml)s 1. landsmøte. I hovedsak er det en utdyping av de standpunkter som er gjengitt i vedtaket om valget (gjengitt i Klassekampen).

Vi vil oppfordre til videre debatt om valget i Tjen Folkets spalter. F.eks. er det viktig å få mer kjøtt og blod på det politiske grunnlaget for fronten. Hva slags saker bør a b s o l u t t være med i programmet? Hvilke politiske motsigelser f.eks. i forholdet til revisjonistene kan vi »gi etter på», hvilke kan føre til brudd! Send innlegg!

OPPSUMMERING AV VALGDISKUSJONENE

Kamerater

Vi er revolusjonære og kommunister. Kommunismen er vårt viktigste langsiktige mål, den er vårt eneste virkelige langsiktige mål. All vår politikk har den målsettinga at den skal føre mennesket framover mot kommunismen. Dette er et prinsipp som vi ikke kan vike fra. Men vi er marxister, ikke anarkister.

Anarkister nekter å se alt som nødvendigvis må gjøres for at det endelige målet skal nås. Isteden vil de at dagens urettferdige samfunn skal erstattes av frihetens rike her og nå, uten utsettelse og over-

ganger. Organisasjon og taktikk ser de som opportuniste, som noe som leder vekk fra målet, og opp mot det stiller de uorganisert, spontan aksjon. Egentlig avviser anarkistene å drive politikk og vil erstatte alle politiske betraktninger med moral. Griper man inn i det nåværende samfunnssystemet aksepterer man det samtidig, man får skitt på henda. Den eneste linja man kan følge overfor noe som er råttent, er linja med total avvisning. Slik tenker anarkister.

Men vi marxister bygger ikke på

moraliske betraktninger, men på vitenskap. Det betyr at vi avgjør hva som må gjøres ut fra den forutsetninga at vi ofte må gå omveier for å komme fram til målet. Derfor må vi gjøre en analyse av hva som fører arbeiderklassen framover. Om en analyse viser at det er riktig, så må vi også handle på grunnlag av den, sjøl om det betyr at vi for en tid må avfinne oss med noe som er råttent.

Jeg har ikke tenkt å si mye mer til selve spørsmålet om vi bør stille opp i valg nå. De andre argumentene er blitt grundig og omfattende behandla andre steder: i laga, i Tjen Folket, i prinsipp- og arbeidsprogram osv. Vi har slått fast at vi er mot den borgerlige parlamentarismen. Vi har slått fast at det likevel i dagens situasjon i Norge er nødvendig at partiet deltar i parlamentariske valg, og vi har lagt fram mange grunner for det. Jeg ser ingen grunn til å bruke tida her til å ramse opp noen katalog av kjente argumenter.

Det eneste viktige som er å si i tillegg er at et overveldende flertall av lag og medlemmer gjennom den grundige diskusjonen er kommet fram til at vi skal delta i høstens valg. Dette bør vi vedta, og dette vedtaket står i samsvar med medlemmenes syn.

Betyr det at selve spørsmålet om parlamentarismen er utdebattert i partiet vårt? Jeg tror ikke det. Etter min mening er det ved siden av den riktige hovedtendensen i diskusjonen vår – avvisninga av den anarkistiske moraliseringa over det vi ikke liker, og forståelsen for at vi må drive politikk også i Stortinget – kommet fram en feilaktig bitendens i retning av overvurdering av Stortingets betydning og det arbeidet som kan gjøres der. Dette er imidlertid en ny diskusjon, som ikke kan avsluttes nå, men som må føres i framtida.

VALGFRONT

Som dere veit har MLGs sentralkomite arbeidet med å undersøke mulighetene

for en valgfront – både sentralt og lokalt, i mange fylker. Om vi skulle kunne ha noen virkelig sjanse til å gjennomføre en slik valgfront, var det nødvendig å gå i gang med undersøkelser og forberedelser før formell avgjørelse blei tatt. Det er ingenting udemokratisk i det. Men dersom vi heller ikke etter at vi har begynt det praktiske arbeidet tar noen formell avgjørelse, fordi arbeidet likevel er i gang, så representerer det en utglidning – det betyr at vi sjusker med demokratiet i organisasjonen, i partiet og lar praksis ta avgjørelsen for oss. På et tidspunkt må partiet vårt ta formell stilling til det arbeidet for en valgfront som vi har begynt å delta i. Er vi mot det, så bør vi legge dette arbeidet ned. Er vi for det, så bør vi fortsette og styrke det. Avgjørelsen haster. Medlemmene og laga veit hva saka dreier seg om. Alt dette viser at vi både bør og kan ta den formelle avgjørelsen om partiets holdning til arbeidet for valgfront – vi bør ta avgjørelsen her.

Jeg skal legge fram de viktigste argumentene jeg ser for å gå inn for en slik valgfront.

For det første: Kan det hevdes at en slik valgfront i prinsippet er utillatelig og opportunistisk ifølge marxismen-leninismen? Til det vil jeg svare nei. Forskjellige kommunistiske partier har stilt opp i valgfronter – bolsjevikene under Lenin, vietnameserne i 30-åra, de albanske kommunistene i samme periode. Ingen bør derfor forsøke å slå oss i hode med dogmer og hevde at valgfronter f.eks. alltid fører til opportunisme. Det er opp til oss sjøl å vurdere om det er riktig, på grunnlag av en analyse av situasjonen.

For det andre: Situasjonen ved høstens stortingsvalg. Her ser jeg to vektige grunner til å gå inn for valgfront:

REAKSJONENS NYE FRAMSTØT FOR EEC-MEDLEMSKAP

Vi ser det som vår oppgave å forsvare folkets Nei til EEC ved folkeavstemninga

25. september. Vi er mot at folkeavstemningsresultatet skal »overprøves». Men reaksjonen venter bare på et passende taktisk tidspunkt til å si at nå har folkeviljen snudd, nå er det kommet opp viktige nye saker e.l. slik at saka må vurderes på nytt. En viktig del av kampen omkring dette kan bli ført på Stortinget.

Uten tvil finnes det illusjoner – kanskje til og med i våre rekker – i retning av å overvurdere Stortingets betydning i kampen mot EEC. Dette er viktig. Men vi må ikke av den grunn gjøre den motsatte feilen, og undervurdere Stortingets betydning. Det er opplagt at sjøl om Stortinget ikke på lang sikt kan hindre EEC-medlemskap, så kan det at nye EEC-framstøt går glatt gjennom Stortinget avgjort lette arbeidet for å få oss inn.

Kan vi, som et ansvarlig parti – i betydninga at vi føler oss ansvarlige overfor det norske folkets interesser – se bort fra denne situasjonen? Jeg tror ikke det. Sjølsagt kan vi ikke svelge alle slags reaksjonære politikere for å få EEC-motstandere av et hvilket som helst slag inn på Stortinget – f.eks. nedlegge vår egen virksomhet for å støtte Korvald o.l. inn. Men jeg mener at vi ikke kan unnlate å gjøre et hederlig forsøk på å få til en enhet av EEC-motstandere som i hovedsak står på et politisk riktig grunnlag foran valget. Dette mener jeg både fordi jeg mener at en gruppe av konsoliderte EEC-motstandere som inkluderer marxist-leninister kan kjempe mot at nye EEC-framstøt går glatt igjennom. Men jeg mener det for så vidt også er riktig å ta hensyn til de illusjonene som finnes hos folk om Stortingets rolle. Jeg tror at mange EEC-motstandere vil oppfatte oss som sabotører, om vi i hvert fall ikke gjør et hederlig forsøk på å få til enhet på et brukbart grunnlag. Det synes jeg vi skal ta hensyn til.

UTBRUDDET FRA DNA

Det er nå klart at det blir et utbrudd fra DNA i vår. Kanskje AUF bryter i mars, kanskje hele AIK bryter (inklusive toppen) kanskje danner disse en eller annen form for løst landsomfattende forbund av utbrytere, kanskje lager de en kampanje for å melde fagforeninger ut av DNA. Uansett vil mange velgere og en del medlemmer bryte. Vi ønsker å ramme høyresosialdemokratiet, DNA/LO-ledelsen. De som bryter ut av DNA kan både tilføre DNA-toppen et slag og styrke den progressive fløyen. Men de er foreløpig sjøl ingen politisk drivkraft – de spenner fra folk som støtter oss over til vaklende elementer som ikke en gang er mot NATO.

Jeg mener det er i folkets interesser at vi gjør det vi kan for å hjelpe disse folka til å gå ut, for å gjøre utbruddet størst mulig og for å dempe vaklinga mest mulig. Det mener jeg vi kan gjøre bl.a. ved å tilby valgsamarbeid. Valgsamarbeid vil gjøre det lettere for DNA-velgere å forlate DNA – de får en sterk liste å stemme på isteden for en liten splittelsesliste med usikre muligheter. Jeg mener også at det er i vårt partis interesser å få et godt og tillitsfullt samarbeid med så mange som mulig av DNA-utbryterne fra begynnelsen av. Vi bør huske på at mange av disse er ærlige klassekjempere. Det er sikkert framtidige partimedlemmer blant dem, folk vi vil treffe her på vårt neste landsmøte. Dette forutsatt at vi ikke tar en ovenfra - og - nedad jeg - sa - det - først - holdning slik som SF.

Men det viktigste er her sjølsagt ikke våre partiinteresser, men folkets interesser.

For det tredje vil jeg peke på vår strategiske, langsiktige interesse av en enhetsfront til venstre for DNA/LO-toppen. Valget er en mulighet til å oppnå enighet både mellom partier og partiløse: fagforeningstillitsmenn, bonde- og fisker-

tillitsmenn osv.

Det finnes et ønske om enhet som er voksende. Samtidig nærmer partiene seg på dagskrava — det er klassekampens utvikling som gjør det slik. Folk skjønner ikke partikjeklet. Delvis en feil ting, en overser viktige politiske meningsskiller. Men i hovedsak er det likevel en riktig ting. Folk som er mot enhet på et rimelig grunnlag går mot strømmen — attpåtil mot en bra og riktig strøm. Vi bør huske på hvordan det var da vi fortsatt hadde vår sektariske politikk overfor FB — i den første tida vendte mange progressive seg fra oss fordi de mente partikjeklet vårt hindret nyttig arbeid. Nå risikerer SF å komme i samme situasjon. Ønsker vi det? Jeg mener ikke det.

I vårt langsiktige arbeid for enhetsfronten kommer vi ikke unna spørsmålet om valget. Vi må gå inn for enhet på andre felter og samtidig ta initiativet i valgspørsmålet.

HVILKE KRAV BØR VI STILLE TIL FRONTEN FOR Å BLI MED

Det står bl.a. i forslaget til uttalelse. Grunnleggende stiller vi sjølsagt to: At fronten

— virkelig retter seg mot monopolkapitalismen og imperialismen (og f.eks. ikke er en front som er helt uten paroler med virkelig innhold som retter seg mot dem). — virkelig er i folkets interesser (og f.eks. ikke er lister pga. feilaktige og reaksjonære programpunkter, lister som representerer snever partitaktikk med sikte på å f.eks. sette ml-bevegelsen i en vanskelig situasjon og skape splittelse osv.).

I forslaget har vi konkretisert krava til 4:

1) For det første et politisk grunnlag som går på de viktigste dagskrava som det er brei enighet om. Jeg mener vi kan godta mer eller mindre bra saker, men absolutt ikke noe som er gæ'ernt. F.eks. enkelte NKP'ere (ikke alle) ønsker all-europeisk sikkerhetspakt. Umulig for oss

å godta aktiv støtte til imperialistisk oppdeling av Europa. Dette kan være taktisk vanskelig for oss, men her går prinsippene først. Vi har heller ikke interesse av for mye allment prat om sosialismen osv. — det er i prinsippet vi og opportunistene er uenige, det er i dagskampen vi kan finne en felles plattform.

2) For det andre: Ikke rein partiallianse — også partiløse, fagforeningstillitsmenn osv. Vi er interessert i å ha med uavhengige 1) fordi de reelt vil styrke fronten, 2) fordi vi tror at de stort sett vil stå for et fornuftig standpunkt i politikken.

3) Rimelig listerepresentasjon i forhold til størrelse og innsats. Vi må ha rimelig representasjon. Stiller vi oss på sidelinja vil vi gå svekket ut, det har ikke folket interesse av. Vi ser dessuten AKP(ml) som garantisten for en i hovedsak riktig politikk. Vi kan ikke vike på kravet om rimelig representasjon — ikke for mye, men heller ikke for lite. Men vi må også kjempe for de andres interesser. Kommer AIK med, er det i den nåværende situasjonen riktig at de stiller sterkest. Kommer SF med kan vi ikke i rimelighetens navn forlange at de skjærer halsen av på seg som parti, de må få stille nest sterkest (sterkere enn f.eks. oss) Kommer NKP med og blir det mulighet til mange mandater bør NKP få i hvert fall ett, forutsatt at vi får noe liknende. Vi bør kjempe for en rimelig ordning fra begynnelsen og ikke bare drive snever partipolitisk tautrekking. Dette fordi det bare er en rimelig ordning som kan holde det hele samlet, derfor er den i folkets interesser.

4) Frihet til agitasjon. Vi bør vurdere å gå med på «ikke-angrepspakter» for en tid: »dere hamrer ikke på oss ved navn og så lenge dere ikke gjør det, hamrer ikke vi på dere». Men vi kan ikke la oss binde til å unnlate å si at vi er revolusjonære eller unnlate å avsløre sosialimperialismen.

HVA OM ENHET BLIR UMULIG?

Skal vi da støtte enhetslister eller andre partier?

Jeg mener det er uakseptabelt ved høstens valg.

Jeg mener det var riktig av oss å boikotte ved de to foregående valg. Vi var svake og slett ikke sterke nok til å stille sjøl. Utviklinga i retning enhet i dagskampen hadde i 1969 ikke kommet i gang (med unntak) og i 1971 var den langt svakere enn nå. Hadde vi støttet de andre, hadde det betydd støtte til partiledelser som hamret løs på oss og bare samarbeidet under tvang – når de følte seg sjøl svake (eks: Gustavsen og Solkom høsten 1969. Gustavsen ville bryte med det »maoistiske» Solkom, men turte ikke). Støtte til disse ville hindret enhetspolitikk i dag, fordi vi må tvinge enhetspolitikk

gjennom overfor dem.

Den eneste riktige enheten nå er enhet der vi er med. Dette er i folkets interesser. Bare om alle respekteres, kan det bli noe skikkelig samarbeid. Om vi gir oss vilkårsløst over, kan vi heller ikke kjempe for noen riktig linje innafor fronten. Spørsmålene som er oppe i høst er ikke så viktige at de er verdt det. Vilårsløs støtte til andre som nekter å respektere oss, er ikke i arbeiderklassens interesse.

Får vi ikke enhet nå, må vi kjempe for enhet ved neste korsvei. Da må vi vise styrke nå om vi ikke blir skikkelig behandlet. Lar vi oss trække på nå, vil sjåvinistiske grupper tenke sånn neste gang at »de gir seg igjen». I enhetens interesse er det derfor riktig av oss å stille egne lister, dersom vi ikke oppnår skikkelig enhet i en brei progressiv valgfront.

OTTO

1. MAI: START FORBEREDELSENE NÅ!

Det er to måneder igjen til 1. mai. De politiske forberedelsene kom i gang på et tidlig tidspunkt. Allerede i slutten av januar lanserte MLGs sentralkomite et forslag til retningslinjer for 1. mai feiringa i år. (oppropet ble offentliggjort i KK nr. 3/73 og utdypa i TF nr. 2/73) Forslaget er prega av vilje til enhet på venstresida.

I Oslo har AKP(m-l) ei tid jobba med 1. mai forberedelsene på forskjellige måter. TF har henvendt seg til en kamerat i DU og stilt ham en del spørsmål.

Hvordan er MLGs 1. mai-opprop mot-tatt i Oslo?

Situasjonen i Oslo er at Samorg.s 1. mai-tog i år ser ut til i enda større grad enn i fjor til å bli dominert av høyreledelsen i DNA. I 1. mai-komiteen deres sitter foreløpig AUF-representanten som den eneste EEC-motstander. Vi har inntrykk av at høyreledelsen er innstilt på å gi svært lite. Vårt utgangspunkt er derfor å ta initiativ til ei brei samling til venstre for dette toget. Våre erfaringer har vært at ei sann samling har brei støtte i fagbevegelsen. Spesielt kan vi nevne at faglige kretser innafor FB har stilt seg positive til parolegrunnlaget. Vi har ellers bl.a. hatt kontakt innafor Oslo SF, som i hovedsak har stilt seg positive til forslaget.

En del har stilt seg avventende, AUF/AIKs holdning regner vi med vil bli avklart når nominasjonene i AP er avslutta i begynnelsen av mars.

Dette var en del om forhandlinger og diplomati. Hvordan unngår dere at 1. mai-forberedelsene bare blir virksomhet på »topplanet»?

MLG har i Oslo tidligert tatt initiativet til RAF og vært den ledende politiske grupperinga der. Vi har i år avholdt et møte med folk fra en del fagforeninger og organisasjoner. Møtet hadde god oppslutning og det ble nedsatt ei arbeidsgruppe som jobber med å reise diskusjoner om enhetsforslaget og det politiske grunnlaget.

På dette viset unngår vi at opplegget blir låst, samtidig som den politiske mobiliseringa er i gang.

Hva er ditt syn på organiseringa av 1. mai-toget?

Tradisjonen fra RAF med seksjoner i toget er ei nyvinning i 1. mai-feiringa som vi ønsker å beholde. Denne formen, der folk sjøl kan utforme og bære egne paroler, borger for demokrati i fronten og gir et godt grunnlag for å mobilisere folk som ikke uten videre ville delta på grunnlag av et sett politiske hovedparoler. Vi går også inn for at de politiske partiene har sine seksjoner. Partiene kan ta opp viktige paroler som ikke tas opp av andre grupper og organisasjoner. Dessuten tror vi at folk ønsker å se partiene på venstresida gå i samme tog, det vil markere enheten som mange savner.

Hva kan folk gjøre for å komme i gang med 1. mai-arbeidet?

Våre medlemmer og sympatisører må diskutere forslaget fra MLGs Sentralkomite. Vi går inn for at det skal dannes lokale samarbeidskomiteer. Dette må forberedes gjennom diskusjon med de aktuelle samarbeidspartnere.

Samtidig kan det foreløpig ikke gis grønt lys for å ta formelle kontakter og tiltak, vi avventer utviklinga på fylkesplanet. — Under alle omstendigheter må laga raskt begynne å organisere seg m.h.p. 1. mai, sette av folk osv. Folk bør også begynne å tenke på organisering av seksjoner. Vi må ikke sitte med henda i fanget, men starte 1. mai-arbeidet straks!

DEBATT

OM ML'ERNES KLESVANER

I siste TF for 1972 er det et lite innlegg om ml'ere og klær. Dette er ei viktig sak. Et av våre prinsipper må være at vi skal ha kontroll over de områdene vi blir angrepet på. Det betyr at ml'ere ikke skal ha et ytre (klesdrakt, hår osv.) som gir grunnlag for VG-hets og »uflidde suffere» osv. Og viktigere, så lenge en god del av oss ikke tar hensyn til dette, skapes det en barriere mellom oss og store deler av folket, særlig ungdommen. Et eksempel: Vi var en del venner og venninner som delte en svær leilighet engang. En av jentene jobba i en klesbutikk, og hadde, som alle andre, med seg venner og venninner på besøk. Dette tok imidlertid slutt, fordi disse ble møtt med åpen forakt fra andre av dem som bodde der (»motejenter!») og ble regelrett driti ut engang. Men disse »motejentene» stemte

alle nei til EEC, var med på demonstrasjonstog, og to av dem slutta opp om RAF i 1972. De har meget proletær bagrunn og er sjøl meget proletære.

Vi burde ha politisk gangsyn nok til å forstå at det ikke er klesdrakt det kommer an på. Derfor skal vi ikke tillate oss sjøl å ha et ytre som gjør at folk kan identifisere oss som gruppe (suffespråk, suffeklær osv.) Det er klart »gamle militærjakker og uflidd hår» er like mye en konvensjon og en mote som »moteriktige» klær. Denne kritikken rammer en hel del ml'ere, særlig intellektuelle, uten at det er hovedsida ved ml-rørsla. Vi er nødt til å utrydde slike borgerlige overlevninger fra SF-tidas »frigjøring» fra konvensjonene, dersom vi skal skape en brei basis for arbeidet for sosialismen. Det har med riktig masselinje å gjøre.

ml'er i Oslo

NEI TIL EIGE STUDENTFORBUND

I Tjen Folket nr. 1/73 kjem Tørber med forslag om at »Studentlaga i de 4 universitetsbyene skilles ut av SUF(m-l) og oppretter et landsomfattende, kommunistisk studentforbund». Eg meiner dette er feil og vil prøve å grunngi det.

For det første er eg samd med Tørber i mangt. Eg er samd i at dette ikke er eit prinsipielt spørsmål, men eit spørsmål om taktikk. I »Om folkets demokratiske diktatur» har Mao oppsummert at vi 'treng 3 våpen for å slå fienden: 1. Et veldisiplinert parti. 2. En folkehær og 3. En enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper.

Mao seier ingenting om at vi 'treng eit kommunistisk ungdomsforbund. Derfor meiner også eg at vi kan ikkje seie at sånn og sånn er SUF(m-l) i dag og sånn skal det alltid vere. Derfor kan det bli aktuelt med eit eige studentforbund.

Både Tørber og eg meiner at omdanninga av ungdomsforbundet er ein god ting, og vi er klar over at propagandaen til ungdomsforbundet må bli eit reiskap i omdanninga. Derfor har propagandaen (sirklar, Røde Garde) fått eit stadig yngre preg. Omdanninga vil også seie at større krefter vert satt inn på å nå yngre ungdom. Følgende blir då at eldre ungdom og særleg studentar fell utanfor på ein måte. Så langt er vi samde. Men korleis skal vi løyse problema?

Sjølvs går eg på Distriktshøgskule (DH). Politikken til UF her har mykje til felles med politikken til UF på universiteta. Kva skjer om vi får eit eige Studentforbund? Vi har to alternativ:

1. Studentlaga ved DH og andre høgskular går med i Studentforbundet.

2. Studentlaga ved høgskulen blir i SUF(m-l).

Stoda på DH er at vi er nært knytta til

universiteta. Mange av faga gir grunnfagskompetanse, og vi kjemper mot dei same komiteinnstillingane som folka på universiteta. Derfor skulle vi reint fagleg tilhøyre Studentforbundet.

MEN, dette er berre den eine sida. Skulen ligg i eit heller lite samfunn (ei bygd). Når ungdommen i bygda manglar ungdomstilbod, manglar vi det også. Derfor vil vi reint »miljø»messig høyre under SUF(m-l).

Korleis skal vi løyse dette?

Først litt om røynslene våre.

Sjølvs om studentar og ungdomsskuleelever er opptekne av forskjellige ting, har det synt seg at 14–15 åringar har vore til stor hjelp og inspirasjon med den friske måten å vere på, samstundes som studentane har hjelpt dei yngste med problema deire.

Eg har diskutert dette ein del med medlemmer i SUF(m-l), og alle er samde om at det vil bety mykje for oss å vere i same organisasjon i bygda. Men dersom det vert oppretta Studentforbund og vi skal vere i SUF(m-l), vil vi og ml'arar på andre høgskular misse mykje av kontakta med folk på universiteta, ein kontakt som fra før er dårleg, men som er naudsynt om vi skal knuse mange av dei tiltaka som vedkjem DH-studentar som studentar på universiteta.

FORSLAG: At studentlaga ved dei 4 universiteta blir i SUF(m-l) som anna ungdom, men at vi styrkjer SK til UF både med studentar og yngre ungdom. Dette UF kan då ha eiga avis og propaganda for studentane i tillegg til Røde Garde. Eit utvida og styrka SK vil vere i stand til å leie UF i kampen for interessene til all ungdom.

MLG-medlem som arbeider i SUF(m-l)
i ei Vestlandsbyd.

TJEN FOLKET – TJEN SMÅMASSENE

Spørsmålet om ungene er et umåtelig viktig spørsmål, og må vies stor oppmerksomhet. Vi har ikke kommet langt i dette spørsmålet, noe annet er heller ikke å vente av en ung kommunistisk bevegelse. Ferdibygde analyser, og konkret praksis faller som kjent ikke ned fra himmelen, men utvikles ved konkret praksis parret med studier og analyse.

Tallmessig utgjør småmassene (0–15 år) – en stor del av den norske befolkningen, hele 32 %.

Det er altså et spørsmål om partiet skal ha en analyse av den konkrete situasjonen for ca. 1/3 av det norske folket. Det er et spørsmål om å utvikle en konkret praksis for 1/3 av folket, og det er et spørsmål om å ta vare på, ha et fast grep om framtida.

Dette er et viktig spørsmål, som vi må vie stor oppmerksomhet.

Hittil har diskusjonen om småmassene hovedsaklig kretset omkring pionerarbeid. La oss med en gang slå fast: Dette er alene ikke i samsvar med småmassenes interesser. Under kapitalismen er ungene hardt undertrykt: sosialt, politisk, ideologisk osv. De har behov for raske, kraftige forbedringer, og det er vår plikt som kommunister å stille oss i spissen for deres umiddelbare interesser. Bare gjennom denne kampen kan vi oppdra ungene til kollektivism og bekjempe borger-skapets individualisme. Det er m.a.o. behov for en massebevegelse. En massebevegelse som vil vinne sympati, støtte og

aktiv medvirkning langt utover småmassenes egne rekker. Formene for aksjon, og organisering vil nødvendigvis måtte ha forskjellig karakter, alt etter konkret målsetting og situasjon. Fra kortsiktige aksjonsenheter til permanente masseorganisasjoner: Vinn erfaring gjennom praksis – reis konkrete kampparoler i ditt borettslag, boligområde o.a.

Til pionerorganisering. Vi må stille spørsmålet åpent om riktigheten av en kommunistisk barneorganisasjon i den nåværende situasjon.

Vi må vurdere dette forhold til massebevegelsens nivå og oppgaver. Vi må vurdere spørsmålet i forhold til faren for pionerenes isolering. Her finns mange historiske erfaringer. Dra dem fram i diskusjonene. Unge Pionerer (UP) er i dag dominert av NKP/KU. I den form UP har i dag (sosialistisk formålsparagraf) er det ikke til å unngå at motsigelsen kommunisme/revisjonisme vil blusse opp, og muligheten for splittelse stor. Dette har allerede skjedd. Det er nødvendig å ha ei klar taktisk og strategisk linje i dette spørsmålet.

Denne artikkelen er på ingen måte en utfyllende, allsidig sak. Men fører den til diskusjon i AKP(m-l), til flere artikler i TF o.a. er det bra. Kamerater, la oss vie dette spørsmålet stor oppmerksomhet. Gjør AKP(m-l) til et skikkelig redskap for småmassenes **kortsiktige** og langsiktige kamp.

Emmellix

OM HOMOFILI

I den siste tida har de homofiles leveforhold blitt debattert i presse og kringkasting, etter at Fjernsynet viste et program om homofili den 11. januar i år.

Sjøl om en del av pressa (VG o.a.) i hovedsak har engasjert seg pga. at dette har vært sensasjonsstoff, har vi fått i gang en brei debatt om situasjonen for 150 000–200 000 homofile her i landet.

Vi som skriver dette er ei gruppe ml'ere som er medlemmer av Forbundet av 1948 i Oslo, for homofile og bifile.

Vi har diskutert vår stilling og ml'politikk i forhold til de homofile med kamerater i bevegelsen, og har møtt en positiv reaksjon.

Vi er blitt oppfordret til å føre denne diskusjonen ut i hele bevegelsen gjennom TF, med sikte på å få vedtatt en politikk på dette området. Vi har ingen ferdig analyse til årsakene for homofili, men vi mener at det viktigste i dag er å ha en politikk for hvordan vi skal bekjempe diskriminerende holdninger til homofile, som fortsatt fører til at homofile mennesker blir tvunget til å leve et liv i isolasjon med stadig frykt for avsløring.

HVA BESTÅR UNDERTRYKKINGA AV HOMOFILI?

Undertrykkinga av homofile har dype historiske røtter innen vår kultur. Jødedommens totale avvisning og brutale straff for homofile forhold har vært retningsgivende helt opp til vår tid.

Fra vår egen tid har vi nazistenes forfølgning av homofile. Tusner ble internert i KZ-leire. I dag er gjeninnføring av strenge straffer i Spania og Hellas et uttrykk for det samme.

I Norge ble straffelovens § 213 mot homofile forhold mellom menn først opphevet våren 1972. Sjøl om denne paragrafen ikke hadde vært anvendt etter krigen, betydde den avkriminaliseringa av homofile forhold at flere turde stå åpent fram. Men avkriminaliseringa i seg sjøl har ikke endret mye på holdninger til homofile i befolkningen.

Fortsatt lever de fleste homofile i frykt for avsløring. De homofiles særegne situasjon i forhold til andre undertrykte grupper som f.eks. fremmedarbeidere, kvinner etc., er at det ikke »synes utenpå» – vi kan forstille oss. Samfunnets reaksjoner og fordommer hos vanlige folk er så sterke at de fleste velger å spille rollen som hetrofil, og ikke stå åpent fram.

Typiske, fornedrene eksempler er at vi ofte blir tvunget til å være med på latterliggjøring av oss sjøl, når såkalte »soper»-vitser blir fortalt. Vi blir tvunget til systematisk løgnaktighet i forbindelse med privatlivet osv.

Pga. dette oppleves undertrykkinga i hovedsak som et psykisk problem, et personlig dilemma hos de homofile, sjøl om det i realiteten er sosialt, politisk og ideologisk.

Dette viser seg klart når en endelig står

åpent fram som homofil. Da kan vanskeligheter med f.eks. jobb og bolig bli et vesentlig problem for den homofile.

For å kunne bryte ned isolasjonen og bekjempe diskriminerende holdninger, mener vi at kommunister som er homofile bør arbeide for å organisere homofile i interesseorganisasjonen Forbundet av 1948.

Forbundet av 1948 har ca. 2000 medlemmer, derav 1200 i Oslo. Dette utgjør antakelig ca. 5 % av de homofile i Oslo.

Ledelsen av forbundet har for det meste arbeidet med informasjon til offentligheten, og aksjoner overfor Stortinget for å få opphevet § 213. De har også arbeidet sammen med TV om det tidligere nevnte programmet.

Det finnes liknende organisasjoner i de fleste europeiske land. Mye av det organiserte arbeidet blant homofile på kontinentet er preget av anarkister og trotskister. Det er ikke situasjonen i Norge i dag. Men enkelte mer eller mindre aktive medlemmer her hjemme ivrer for en mer militant/provo-stil i arbeidet for

de homofiles krav.

Det er i dag en liten kjerne av aktive folk som står for den utadretta virksomheten. Vår oppgave er i første omgang å aktivisere oss sjøl og andre i utforminga av Forbundet av 1948s politikk.

Vi vil beholde Forbundet av 1948 som en brei interesseorganisasjon for homofile og bifile, uten at vi underslår at vi står for en kommunistisk politikk, AKP(m-l)s politikk.

Vi mener at siden alle kommunisters oppgave er å gå i spissen for de undertrykte kamp, gjelder dette også de homofiles. Vi har prøvd å si noe om hvordan arbeidet blant de homofile bør drives av oss. Men dette er en sak som angår alle kommunister.

Andre bør gå i spissen for å motarbeide fordommer både i og utenfor organisasjonen. Vi vil oppfordre folk til å diskutere denne artikkelen og sende inn kommentarer til TF.

Andre homofile som ønsker å komme i kontakt med oss, kan henvende seg til TF-redaksjonen som kan formidle brev videre til oss.

ml'ere i Forbundet av -48
i Oslo

FRA ARBEIDSPLASSEN:

REIS DEBATTEN OG UTBYGGINGA AV EN STERK FAGBEVEGELSE

»En fagbevegelse i forandring» – »LO i støpeskjeen» osv. gir bange anelser om LO-toppens planer. Gjennom organisasjonskomiteen blir det utvikla planer om gjennomføringa av industriforbundsformen, nedlegginger og sammenslåinger av forbund og total sekretariatskontroll der alle farbare bruer for medlemskontroll er brent. Dette er en utvikling mot en svak og korporativ fagbevegelse, gjennombyråkratisert og uten særlig demokrati, lenket til monopolborgerskapt gjennom intimt »sam»arbeid. Tvangsorganisering er også et ledd på denne veien. En slik omforming av den norske fagbevegelse vil eventuelt kunne ta 20–25 år. I dag ser vi tendenser i fagbevegelsen i Norge som er tenkt som byggeklosser for ei slik »spansk» framtid.

Kamerater! Dette krever en langsiktig kampstrategi for vårt parti og massene av fagorganiserte. Debatten og oppsummering av våre erfaringer etter hvert som de kommer, analyse av fagbevegelsens alle ledd må være grunnsteinen i denne kampen. Denne diskusjonen må føres i bl.a. Tjen Folket, i forbundenes medlemsblad i klubbaviser, Klassekampen osv., og vi må propagere erfaringer fra arbeidet med å styrke foreningers kampkraft.

Noen teser om norsk fagbevegelse:

1. Den er enhetlig med få unntak.
2. Den har masseoppslutning særlig fra

industriarbeiderne.

3. Mange kamperfaringer.

4. Flere tiår med sterk revolusjonær innflytelse – som tross i 20 års fravær fortsatt er til stede i form av tradisjoner.

5. I dag på ny under revolusjonær innflytelse, sjøl om den er svak, er den voksende og blir stadig bedre politisk.

6. Dens øverste ledelse har lenge vært råtten og i lang tid vært prega av et byråkratkapitalistisk skikt.

7. Reaksjonær sosialdemokratisk »sam»arbeidsideologi har i noen tiår tært på fagbevegelsen som tuberkulose kan herje en pasient. Men i dag med moderne medisinsk forskning og med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning kan både tuberkulosen og råtten ideologi fjernes. Men det krever tid, hardt arbeid og tålmodighet.

8. Det er flere steder framgangstendenser for fagbevegelsen lokalt i dag sjøl om den enda ikke på langt nær er sterk nok.

La diskusjonen om arbeidet i fagbevegelsen, positive og negative ertaringer fylle Tjen Folket!

**LA OSS FAGORGANISERTE PREG
BLADET!**

**STYRK FAGBEVEGELSENS KAMP-
KRAFT**

Alf

TIL SPØRSMÅLET OM

DET FAGLIGE ARBEIDET

BLANT FUNKSJONÆRENE

— En kommentar til parole-artikkelen av SK-ansvarlig for faglig arbeid i TF nr 1/63 fra ml'ere i en fagforening av statsfunksjonærer.

Artikkelen tar etter vår oppfatning det noe ensidige utgangspunkt at massene i fagbevegelsen består av »vanlige arbeidere på fabrikkgolvet». Og overser de fagorganiserte som »sitter på kontorstoler». Dette er neppe noe særegent for akkurat denne artikkelen. Det samme finner vi f.eks. i utkastet til arbeidsprogram (hvor det bl.a. forutsettes at alle tillitsmenn kommer fra »produksjonen»). Og trolig i mye av det som er laget om faglig politikk i bevegelsen. En fagorganisert er en som jobber med henda, vanligvis en industriarbeider.

Fagorganisasjonen oppsto blant industriarbeidere og hentet lenge det overveldende flertallet av sine medlemmer derfra. I dag er dette ikke lenger tilfelle. F.eks. er det ikke mange årene før de to største rene funksjonærforbundene Handel og kontor og Tjenestemannslaget samlet har like mange medlemmer som Jern- og metall. Dette har sin bakgrunn i den store endringen i lønnsarbeiderklassens struktur som har funnet sted, særlig i de siste 20–30 årene. I dag utgjør

funksjonærer i privat og offentlig tjenesteyting og administrasjon omtrent halvparten av alle lønnsarbeidere.

Hvilke konsekvenser får dette for vårt arbeid i fagbevegelsen? Hva innebærer det at en stadig større del av de fagorganiserte vil være funksjonærer?

For det første at faglig organisering av funksjonærsjiktet øker tallet på folk innen fagbevegelsen som har småborgelige illusjoner. Mange av funksjonærene føler ingen naturlig tilknytning til industriarbeiderklassen og den kampviljen og solidariteten som har vært et særpreg for denne. Og til den faglige tradisjonen, som vi gjerne viser til.

Forklaringen på at det subjektive nivået blant funksjonærsjiktet er lavere enn i industriarbeiderklassen ligger for en stor del i den forskjellige historiske opprinnelsen. Funksjonærsjiktet oppsto som en liten privilegert gruppe rundt bedrift-eierene og utøverne av det borgelige statsmakta. Kortere arbeidstid, høyere lønn, et realistisk håp om forfremmelse sammen med personlige — og i enkelte tilfeller også slektskapsmessige — bånd til sin arbeidsgiver, knyttet funksjonærene til den herskende klassen. Med utviklinga av funksjonærsjiktet fra en liten gruppe

til å omfatte en stor del av den arbeidende befolkningen i landet, er disse båndene brutt. Det overveldende flertallet av funksjonærer er i dag like utbyttet og undertrykt som industriarbeiderne. Deres objektive situasjon som sosial gruppe er blitt grunnleggende forandret. Den historiske opprinnelsen ligger likevel igjen, i form av småborgelige illusjoner, som slagg i tenkningen til funksjonærene. Deres subjektive nivå, bevisstheten om sin egen situasjon, sleper etter.

Et eksempel her er Oslo, funksjonærby nr. 1 i Norge: Den topper når det gjelder høyerevelgere og EF-tilhengere.

For det andre: Det er mange lavtlønnede blant funksjonærene. Hovedmassen av disse utgjøres av kvinner. Funksjonæryrket er i dag et av hovedfeltene for kvinneutbygtinga! (I 1960 var ca. en femtedel av industriarbeiderne kvinner, mens kvinneandelen av funksjonærer lå på over 40 %. Dette er trolig uttrykk for en tendens.)

Kvinnelige funksjonærer er ofte lite interessert i politikk og organisasjonsprosenten er lav. De er den beste rekrutteringsbasis for borgelige »upolitiske» fagorganisasjoner der disse finns. Som i staten, hvor STAFO mange steder har bedre oppslutning blant lavere kvinnelige funksjonærer enn det til-

svarende LO-forbundet.)

Spørsmålet om å utvikle en politikk for funksjonær-proletariatet, de lavtlønnede som også har det hardeste arbeidet, er derfor nøye knyttet sammen med kamp mot kvinneundertrykkinga. (Også i fagorganisasjonen!)

TIL PAROLENE

Vi har pekt på at nivået faglig og politisk i dag er lavere hos massene av funksjonærer enn blant industriarbeiderne. Betyr dette at det politiske nivået i de parolene vi setter for det faglige arbeidet må senkes — med sikte på et slags »minimumsparoler»?

Ut fra en vurdering av forholdene der vi arbeider, mener vi at parolene »Enhet for arbeiderklassens interesser» vanskelig kan få brei oppslutning i dag. For hvordan kan vi vente å få oppslutning fra folk som ikke identifiserer seg med arbeiderklassen? Dette behøver imidlertid ikke bety at parolen er feilaktig, at den er ubrukbar. Flere kamerater mente at den kunne tillempes ut fra det politiske nivået i vår forening. Enkelte var usikre. Vi var likevel enige i at det ville være feilaktig å ta utgangspunkt i den mest tilbake-liggende delen av de fagorganiserte når en skulle stille paroler for fagbevegelsen som helhet.

RØDE FANE REDAKSJONEN:

ABONNER PÅ RØDE FANE!

Røde Fanes redaksjon har diskutert hvor langt vi har kommet med bladet. Vi oppfordrer til diskusjon om det vi har kommet fram til – her, og i Røde Fanes egne spalter.

Vi i redaksjonen er overbevist om at det nye partiet trenger et blad som Røde Fane. Partiet har et stort behov for å utvikle politikken sin og få den ut så bredt som mulig. Klassekampen kan ikke dekke hele dette behovet. Røde Fane kan legge fram politikken vår grundigere, fyldigere. Dessuten er det mange som sulter etter teori, hjelp til å se hva som er rett og galt i politikken. Partiet har svært mye å gi på dette området, og Røde Fane er et passende redskap. Men det er klart at det må bli bedre enn det er nå.

SKRIVEBORDSBLAD?

Stillingen er den at bladet er i ferd med å få en form. Det trenger hjelp fra dere til å komme videre.

En av de største svakhetene er at det ennå er mye av et skrivebordsblad, særlig sammenliknet med Klassekampen. Det vi trykker, er stort sett bestilt stoff eller skrevet av redaksjonen. Skal bladet få liv, må det få det fra bevegelsen sjøl.

Det har vært lett å lese det som står på tittelhodet feil. Det står: »Teoretisk tidsskrift for MLG». Ja vel, da er alt som står der godkjent og stemplet av høyeste organ, perfekt og uten lyter.

Sånn er det ikke. Men det er mange som har hatt det inntrykket. Det har sikkert stengt for bidrag fra mange.

Nå har vi begynt å signere artiklene, for å markere at det som står er synspunktene til de som har skrevet artiklene. Dessuten skal vi heretter kalle bladet for »Tidsskrift for kommunistisk teori og debatt».

Altså: Røde Fane er et åpent diskusjonsblad. Kom med ideer til stoff dere vil ha tatt opp, skriv sjøl, bli korrespondenter, tenk på oss når dere leser noe interessant i et blad eller ei bok, og – fram med kritikken! (Takk for den kritikken vi har fått.)

SYSTEM OVER SPREDNINGA MÅ TIL!

Det har ikke vært vanskelig å få omsatt numrene. Men vi vet lite om hvem som får bladet. Vi har en abonnementsordning, men det er få som benytter seg av den. Det er forbausende variasjon i hvor mange eksemplarer kommisjonærene bestiller. Få eks. på store steder, mange eks. på små steder osv. Hvordan har forresten du fått bladet (det er kommet 5 nr. til nå)?

Vi tror den beste ordninga er – **ABONNEMENT!** Og en god del Røde-Fane kommisjonærer, på læresteder og ikke minst på små og store arbeidsplasser. Abonnement koster 30 kr. for en årgang, 6 nr., fritt tilsendt.

Postgiro 20 96 78, Oktober forlag, postboks 8379, Hammersborg, Oslo 1. (Til vi har fått eget gironr., men det er ingen grunn til å vente på det.)

Hvordan kommisjonær-ordninga bør være, får folk diskutere. Det vi tenker på, er å sikre at bladet når fram til den framskredne delen av arbeiderklassen, som er svært interessert i kommunistisk teori, det har sikkert dere også erfart. Og til intellektuelle, så bredt som mulig. (»Er du interessert i politikk? – Da trenger du Røde Fane!«)

Vi vil gjerne ha inn erfaringer og eksempler på bruken av bladet.

NOE Å GLEDE SEG TIL ...

Vi har forsømt å legge fram planene våre. Her er den planen vi har nå:

Nr. 2/73:

ca. 20. mars: Styrk fagbevegelsens kampkraft. Ellers: viktig kritikk av SFs EEC-linje.

Nr.3/73:

1. mai: Monopolkapitalen. Ellers: Skatteutplyndringa, momsen. Norsk kultur, klasseanalyse. Partiet.

Nr. 4/73:

– juli: Fiskerne, klasseanalyse, program. Statsapparatet.

Nr. 5/73:

– september: Boligspørsmålet. Arbeiderklassen, klasseanalyse.

Ellers jobber vi med norsk sjølberging, bøndene, sosialimperialismen. Vi kommer til å gjøre numrene noe mindre spesialiserte enn de har vært i det siste. Noe for enhver i hvert nummer.

FORSLAG TIL BIDRAG:

Diskusjonsinnlegg om organiseringa av ungdommen (i 1/73), om ungene (3/4-73). Intervjuer av arbeiderveteraner på stedet. Stoff om klassekampens historie på ditt sted. Forslag til illustrasjoner, litterære bidrag. Til alle studenter: Skriv hovedoppgaver, seminaroppgaver, semesteroppgaver osv. med tanke på oss.

Kameratslig hilsen,
en i Røde Fanes redaksjon.

FRA AKMEDs LANDSMØTE

Landsmøtet i Arbeiderkomiteen kom fram til enhet om det viktigste nå: et handlingsprogram for EEC-motstanderne. Hovedparolen for den perioden vi er inne i, er: Forsvar folkets nei!

Vi er inne i en ny oppbyggingsfase av EEC-motstanden, organisatorisk, politisk og økonomisk for å bli istand til å møte

angrepene på en seier som er vunnet. Folket er ikke mobilisert etter folkeavstemninga. Tida er ikke inne for de store masseaksjonene. Vår grunnleggende oppgave blir å hindre monopolkapitalens propaganda-apparat i å snu opinionen til sin fordel. Å spre propaganda som kan

styrke motstanden mot medlemskap og dermed mot snikinnmelding blir hovedformen for motstandsarbeidet. Periodevis vil masseagitasjon på viktige saker og begrensa aksjoner komme i forgrunnen.

HANDLINGSPROGRAMMET

Programmet er for hele fronten mot medlemskap og ikke bare for AK. AKs oppgave blir å gå i spissen for å gjennomføre det – og samtidig drive et aktivt diplomati for å oppnå enhet med andre deler av fronten på hele eller deler av programmet.

SPRE INFORMASJON

- om Danmarks, Irlands og Storbritannias skjebne i EEC.
- om tilhengernes framstøt for snikinnmelding.
- om folkets kår i EEC og utviklinga til politisk og økonomisk union.

Arbeiderkomiteen vil utgi et blad av typen »For Vietnam» med reportasjer, intervjuer og grundige analyser. I mars kommer to løpesedler. En om våre krav til handelsavtalen og en om hvordan Danmark rammes av medlemskap.

KRAV TIL HANDELSAVTALEN

Avslør og kjemp mot utviklingsklausul. Ingen »handel» med olja. Ingen fastfrysing av fiskerigrensa.

AK vil fremme disse parolene ved å spre en løpeseddel og ved å sette igang en underskriftsaksjon blant folk. Listene skal sendes til myndighetene innen avtalen underskrives.

VIKTIGE TIDSPUNKTER FOR MOTSTANDEN

AK vil gå inn for en bredest mulig markering av motstanden på 1. mai, 17. mai, 7. juni og 25. september, årsdagen for seieren i folkeavstemninga. Dessuten vil vi gjennomføre begrensa aksjoner i forbindelse med underskrivinga

av handelsavtalen (tidspunktet ikke kjent, sannsynligvis for 1. april).

STORTINGSVALGET

AK går mot at Stortingsvalget skal bli ei ny avstemning om medlemskap i EEC! Vi vil i første omgang sett igang en kampanje for at kandidatene til Stortinget skal binde seg til ikke å gjennomføre medlemskap eller beslutninger som kan føre til medlemskap i kommende stortingsperiode. Konkret skal dette skje gjennom en underskriftskampanje med krav til stortingskandidatene.

VIKTIGE DISKUSJONER I ARBEIDERKOMITEEN

En del viktige spørsmål ble det ikke fattet beslutning om på landsmøtet, dels på grunn av motsigelser blant delegatene, dels på grunn av for kort diskusjon. Disse skal diskuteres i lokalkomiteene.

Enhet med FB

Et mindretall blant delegatene gikk inn for å nedlegge AK og gå inn i FB. Diskusjonen må gå på: Hva er hensikten med organisatorisk enhet nå? Hvilke vilkår må vi stille i FB for at nedleggelse av AK skal kunne styrke EEC-motstanden? Hvordan er mulighetene for slike vilkår i dag?

Dyrtidslinja

Var den politiske linja som ble kalt dyrtidslinja riktig?

Om navnet til AK

Skal Arbeiderkomiteen skifte til et navn som bedre dekker den politikken vi står for nå? Eller skal vi beholde det nåværende fordi det er innarbeidet.

Materiale til disse diskusjonene kommer i neste nummer av EEC-motstanderen.

ML'er som var på landsmøtet.

NKPs PRINSIPPROGRAM –

EN STUDIE I REVISJONISME

»Friheten» hevder at det ikke trengs noe nytt kommunistisk parti i Norge, – vi har jo NKP. Vi vil i denne artikkelen vise at forskjellen mellom marxismen-leninismen og NKPs revisjonistiske ideologi er enorm. Den er så stor at det ikke bare er snakk om forskjeller. På de fleste viktige spørsmål står NKP i direkte motsetning til marxismen-leninismen, slik den bl.a. kommer til uttrykk hos klassikerne. – NKP er ikke et kommunistisk parti.

I denne artikkelen vil vi i første rekke ta opp NKPs syn på staten, og hvordan dette synet avspeiler seg i kampen for sosialismen i Norge i dag. NKPs gjeldende prinsippprogram stammer fra 1963, og det bærer tydelig preg av å være revisjonistenes svar på SF: Fred og Sosialisme står i sentrum. Dette betyr ikke at programmet var et steg til høyre for NKP – også det tidligere programmet (fra 1953) var like utvetydig revisjonistisk. Vi vil stille NKPs prinsippprogram opp mot klassikerne, og da først og fremst Lenin i »Staten og revolusjonen». Dette gjør vi fordi NKP formelt fortsatt anerkjenner Lenin, og at de formelt betrakter denne boka som sentral. Det var i alle fall den første boka forlaget Ny Dag ga ut i sin nye Lenin-serie.

Sammenlikna slik direkte med Marx og Lenins ord, blir prinsippprogrammet et groteskt bevis på NKPs svik. En blir nesten frista til å si: At de t ø r fortsatt å påberope seg marxismen-leninismen! (Alle Lenin-sitatene er hentet fra »Staten og revolusjonen».)

SYNET PÅ STATEN

Et partis vurdering av staten er helt avgjørende for hvor vidt det kan kalles marxistisk eller ikke. Marxismen-leninismens standpunkt er klart: »Formene for den borgerlige stat er uhyre forskjelligartet, men deres vesen er det samme: alle disse statene, uansett hvilken form de har, er på det ene eller andre vis, men i siste instans ubetinget *borger-skapets diktatur*. Overgangen fra kapitalisme til kommunismen må selvsagt frambringe en veldig rikdom og mangfoldighet av politiske former, men kjernen i saken er og blir ubetinget *det samme: proletariatets diktatur*.» (Lenin)

Hva er NKPs standpunkt? En rask gjennomlesing av prinsippprogrammet kan i første omgang gi et noe forvirra bilde: Når det snakkes allment om staten er det tilsynelatende litt uklart hva som menes. Det sies *nesten* riktige saker som minner om marxisme, men ikke er det. Marxismens standpunkt er *ikke* uklart. De har, for å si det med Lenin: »valgt en formulering som kommer opportunistene i møte, da den *tillater* erobring av makten uten ødeleggelse av statsmaskineriet.» Disse litt upresise måtene å beskrive staten på åpner for opportuniste, og NKP havner pladask i den

groveste revisjonismen straks det tas fatt på å konkretisere i form av politikk og strategi.

Det som skinner helt klart igjennom er ideen om at staten, statsapparatet, i og for seg er heva over klassemotsetningene, men at den for tida på grunn av maktforholda brukes av kapitalen for deres interesser. Og at det altså egentlig er fullt mulig for folket på sin side å kunne ta i bruk den selvsamme staten. Og denne vurderinga blir grunnleggende for NKPs strategi og taktikk. I dag står kampen om å »begrense monopolkapitalens makt og øke folkets innflytelse», og dette oppnår en ved:

»Nasjonalisering av de største privatbanker og forsikringsselskaper, de utslagsgivende monopolistiske nøkkelbedrifter og de største rederier.

Demokratisk kontroll av de nasjonaliserte industrier og banker. Denne kontroll utøves av Stortinget, kommunestyrene, fagbevegelsen og andre folkeorganisasjoner.

Representanter for arbeiderne og funksjonærene i styrene for de store offentlige og private bedrifter. Representanter for det arbeidende folk inn i ledelsen for banker og forsikringsselskaper.» (s. 43)

Om denne illusjonsrike politikken sier de ellers at: »Offentlig eiendom og offentlig økonomisk virksomhet i det kapitalistiske samfunn er ikke det samme som sosialisme, men det kan lette overgangen til sosialismen.» (s. 38) og de slår fast at »De demokratiske reformer legger forholdene til rette for en fredelig overgang til sosialismen» (s. 45).

Hvordan tenker de seg så sosialismen innført? Jo, etter et mellomspill med en slags folkefrontregjering tenker de seg at »når et folkeflertall ønsker sosialismen» skal et stortingsflertall vedta sosialismen, innføre en »parlamentarisk sosialistisk republikk» og begynne å »omdanne» statsapparatet. Eller slik det står skrevet:

»Norges Kommunistiske Parti ser en

parlamentarisk sosialistisk republikk som en historisk naturlig statsform for vårt land.

Norge er et land som har en lang parlamentarisk tradisjon. Stortinget har spilt en sentral rolle i vår historie. I mange år var det landets nasjonale og demokratiske sentrum. Også i den videre demokratiske utvikling og under den sosialistiske omdannelse vil Norges Storting spille en sentral rolle. Det arbeidende folk må sette inn et parlamentarisk flertall som gir de nødvendige lover for å overføre alle utslagsgivende produksjonsmidler til samfunnseie og beskytte den sosialistiske eiendom (...)

Den demokratiske utvikling og den sosialistiske omforming krever omdannelse av det gamle statsapparatet. For å sikre at sosialismen blir gjennomført når folkeflertallet ønsker det, må menn og kvinner som beslutsomt går inn for sosialismen, settes inn i alle avgjørende stillinger i administrasjon, i de væpnede styrker, politi, rettsvesen og utenrikstjeneste i stedet for reaksjonære som vil bruke sin stilling til å bekjempe sosialismen.

En rekke organer i statsapparatet vil bestå, som Storting, departementer, kommunale organer og andre institusjoner som er oppstått under den kapitalistiske utvikling. (...) Arbeiderbevegelsen vil verne om rettsikkerheten og føre videre den gamle demokratiske rettstradisjon i vårt folks historie og de prinsipper for rettsikkerhet som er fastlagt i Grunnloven» (s. 48).

KOMMUNISMENS SYN

Stemmeseddelen er midlet, den borgerlige staten behøves ikke knuses, den kan overtas, parlamentarismen skal beholdes og verken revolusjon eller proletariats diktatur nevnes med ett ord. Dette er ikke nye toner. Kommunistene har kritisert slikt vår før. Lenin siterer Kautsky:

»Og målet for vår politiske kamp vedblir herunder å være det samme som det har vært hittil. å erobre statsmakten ved å vinne flertallet i parlamentet og opphøye parlamentet til herre over regjeringen.» Og Lenin slår fast: »Dette er jo vaskeekte opportuniste av platteste slag, det er å prisgi revolusjonen i handling mens en bekjenner seg til den med leppene. Det er . . . et meget edelt mål der alt er akseptabelt for opportunistene, der alt blir værende innenfor rammene for den borgerlige parlamentariske republikk. Vi derimot vil gå inn for et brudd med opportunistene, og hele det klassebevisste proletariatet vil komme til å følge oss i kampen, ikke for en 'forskyvning av maktforholdene', men for å *styrte borgerskapet*, for å *tilintetgjøre* den borgerlige parlamentarismen, for . . . proletariatets revolusjonære diktatur.» »Vi vil kjempe for å tilintetgjøre hele det gamle statsmaskineriet, for at det væpnete proletariat selv skal være regjering. Det er to grunnleggende forskjellige ting.»

Om stemmeseddelen sier Lenin at: » . . . alle sosialsjåvinister og opportuniste i Vest-Europa venter seg nettopp "noe mer" av den alminnelige stemmeretten. De selv deler den feilaktige tanke og søker å innpode den i folket, at den alminnelige stemmerett i "den nåværende stat" er i stand til virkelig å gi uttrykk for viljen til flertallet av arbeidsfolket og sikre at den blir satt ut i livet.»

KAN STATEN »OVERTAS«?

Omtrent hele boka »Staten og revolusjonen» er en eneste polemikk nettopp mot ideer om å »overta» og »omdanne» den borgerlige staten. Lenin siterer Marx og Engels som sier at: »Kommunen har gitt beviset for at arbeiderklassen ikke rett og slett kan overta det ferdige statsmaskineriet og sette det i gang for

sine egne formål.» »Disse ordene "å bryte i stykker det byråkratisk-militære maskineriet" inneholder kort uttrykt marxismens hovedlære i spørsmålet om proletariatets oppgaver i revolusjonen når det gjelder staten.» »Alle tidligere revolusjoner har fullkommengjort statsmaskineriet, men en må slå det i stykker, knuse det. Denne slutningen er det viktigste og grunnleggende i marxismens lære om staten.» »Selv i de departementer som er ledet av "sosialister", selv der er hele embetsmannsapparatet egentlig det samme som før, fungerer på den gamle måten og saboterer alle revolusjonære tiltak aldeles "fritt"!» »Det er klart at det gamle utøvende apparat, den embetsstanden som var knyttet til borgerskapet, rett og slett ville være ubrukelig til å gjennomføre den proletariske statens tiltak.» »Med ett slag å bryte i stykker det gamle embetsmaskineriet og straks ta fatt på å bygge et nytt, som etter hvert overflødiggjør og avskaffer enhver embetsstand — det er ingen utopi, det er den direkte, nærmestliggende oppgaven for det revolusjonære proletariat.»

PARLAMENTARISME ELLER PROLETARIATETS DIKTATUR

Marxismen-leninismen holder fram proletariatets diktatur, »dvs. en makt som ikke deles med noen og som støtter seg direkte på massenes væpnede makt», som den eneste mulige statsform. NKP vil ha en »parlamentarisk sosialistisk republikk». Denne idealiseringa av parlamentarismen er sjølsagt fremmed for leninismen. Parlamentet er en del av det borgerlige statsapparatet.

Kommunismens standpunkt til parlamentarismen er grei:

»De representative institusjonene består fremdeles, men parlamentarismen som særskilt system, som atskillelse av den lovgivende og utøvende virksomhet, som privilegert stilling for parlaments-

medlemmene består ikke her. Uten representative institusjoner kan vi ikke tenke oss et demokrati, uten parlamentarisme kan og *må* vi tenke oss det hvis ikke kritikken av det borgerlige samfunn ikke bare er tomme ord for oss, hvis viljen til å styrte borgerskapets herredømme er alvorlig og oppriktig ment og ikke en »valg»frase for å fiske arbeiderstemmer.»

Er NKP bare ute etter å fiske stemmer? Denne gjennomgangen tyder i alle fall på at de til tross for all snakk om »marxismen-leninismen» har glemt følgende uttalelse av Lenin: »Det blir sagt og skrevet meget ofte at hovedsaken i Marx' lære er klassekampen, men det er ikke riktig. (...) Å innskrenke marxismen til læren om klassekampen betyr å beskjære marxismen, forvrangne den, redusere den til noe som er akseptabelt for borgerskapet. Bare den er marxist som *utstrekker* anerkjennelsen av klassekampen til anerkjennelsen av *proletariatets diktatur*. Dette er den dypeste forskjellen mellom marxisten og den vanlige små-(såvel som stor-)borgeren. Dette må være prøvesteinen for den virkelige forståelse og anerkjennelse av marxismen!»

Og mens allerede Marx slo fast at: »Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det forstes revolusjonære omdannelse til det andre. Til den svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være annet en *proletariatets revolusjonære diktatur*», lanserer NKP freidig Krustsjøvs »teori» om »hele folkets stat» som utgangen på det hele.

»Den sosialistiske stat vil etter hvert vokse over i en stat for hele det norske folk og bli en folkeorganisasjon. Tidsrommet fra den sosialistiske statsmakt blir opprettet og fram til denne statsformen, vil bli kortere i Norge enn i de land som hittil har bygd opp sosialismen» (s. 50).

Vi kan slå fast, NKP og staten – uansett nåtid eller framtid – er en studie i

gjennomført revisjonisme.

DEN FREDELIGE VEIEN TIL SOSIALISMEN

Bedre enn noen annen del av programmet bærer avsnittet om fredelig overgang til sosialismen preg av å være revisjonistenes svar på SF. Allerede i forordet slår partiet tonen an: »Det legges her fram som veiviser, et program for hele det arbeidende norske folks kamp for en bedre og tryggere framtid, for en fredelig vei til sosialismen.» (s. 7) Og seinere presiserer partiet hvorfor: »En fredelig vei til sosialismen er i samsvar med de historiske tradisjonene til det norske folk og norsk arbeiderbevegelse» (s. 47). Og NKP fortsetter i samme stil: »De demokratiske reformer legger forholdene til rette for en fredelig overgang til sosialismen» (s. 45). Dette er klare ord. Fullt så klart er ikke avslutningen på avsnittet på side 47, men heller ikke her nevnes det med ett ord at en må forberede seg på en voldelig revolusjon: »Når Norges Kommunistiske Parti slår fast at det er mulig med en fredelig vei til sosialismen, og går inn for en slik vei, er det ikke fordi vi venter ettergivenhet fra storborgerskapets side. Det er fordi at det *nå kan skapes en veldig overvekt av folkets krefter over monopolkapitalen* (vår understrekning).

NKP forfekter den fredelige veien til sosialismen, partiet er klar på dette punktet. Også klassikerne er klare, men de hevder alle nødvendigheten av en voldelig revolusjon. Lenin sier rett ut i »Staten og revolusjonen»: »Den borgerlige stats erstatning med den proletariske er umulig uten en voldelig revolusjon» (s. 58). Han polemiserer også direkte mot den fredelige veien: »De småborgerlige demokratene, disse angivelige sosialistene, som erstatter klassekampen med drømmen om klasseharmonie, forestilte seg også den sosialistiske omveltning på en drømmerisk måte, ikke som omstyrting

av utbytterklassen men som mindretallets fredelige underordning under det flertall som var blitt klar over sine oppgaver» (s. 61). Dette er midt i blinken når det gjelder NKP. Noen voldelig omveltning er ikke nødvendig fordi det »nå kan skapes en veldig overvekt av folkets krefter over monopolkapitalens».

Lenin sier et annet sted: »Vi har allerede ovenfor talt om, og skal vise utførligere i denne videre fremstilling av Marx og Engels' lære om den voldelige revolusjonen uungåelig gjelder den borgerlige stat. Denne kan *ikke* (uthevet av Lenin) bli avløst av den proletariske stat (proletariatets diktatur) gjennom bortdøen, men som alminnelig regel bare gjennom voldelig revolusjon» s. 57). NKP forfekter den fredelige veien til sosialismen – dette er ikke i samsvar med klassikerne. Lenin sier det til og med så sterkt at det ikke er nok å være for den voldelige revolusjon, og sjøl forberede seg på den, – en må også forberede massene på revolusjonen: »Nødvendigheten av systematisk å oppdra massene i *dette*, og nettopp i *dette* synet på den voldelige revolusjon ligger til grunn for hele Marx og Engels' lære. Det forræderiet mot deres lære som de i våre dager herskende strømninger, sosialsjævinismen og kautskyismen, har begått, kommer særlig tydelig til uttrykk i det at begge har glemt denne propagandaen, denne agitasjonen» s. 58). NKP har ikke en gang glemt denne propagandaen, det har avløst den med en propaganda for den fredelige glidende overgang til sosialismen!

IMPERIALISMEN

Vi har ovenfor vist at NKPs analyse av staten og monopolkapitalen fører til at partiet forfekter en fredelig, parlamentarisk linje i kampen for sosialismen. Også analysen av imperialismen fører til den samme konklusjonen. På samme måte som staten og monopolkapitalen ikke

skulle styrtes med vold, og proletariatets diktatur undertrykke de kontrarevolusjonære, – på samme måte skal heller ikke imperialismen bekjempes. En skal til og med søke om hjelp hos dem: »Norges Kommunistiske Parti går inn for et nøytralt Norge garantert av stormaktene» (s. 42). Og seinere heter det faktisk: »De internasjonale forhold er vesentlig gunstigere for arbeiderbevegelsen enn tidligere, da borgerskapet fikk stor hjelp utenfra når arbeiderklassen reiste seg for å kreve sin rett. Nå er dette ikke lenger så lett. Den sosialistiske verden er i dag sterkere enn imperialismen. Imperialismen vil derfor betenke seg på militær innblanding for å knuse en folkereisning» (s. 46).

Historia både før og etter 1963 har brakt en rekke bevis på det motsatte: Imperialistene gikk til intervensjon i land etter land for å forsvare sitt herredømme, og de gjorde det med våpen i hånd. Tsjekkoslovakia, Hellas og Vietnam (Indokina) er de ferskeste eksemplene, men også i begynnelsen av 60-åra blandet imperialistene seg inn for å knuse folkereisninger: Kongo, Algerie, Domingo og Cuba. Det finnes sikkert flere eksempler. Imperialister som USA, Sovjet og EEC må ekspandere og det er livsfarlig, bokstavlig talt, å spre illusjoner om imperialistenes metoder. Det er bare folkets kamp som kan garantere »nøytralitet» – og dette gjelder både i Vietnam, Midt-Østen og i Norge.

SOSIALISMEN

Helt i tråd med undervurderingen av monopolkapitalen og imperialismen følger en idealisering av forholdene under sosialismen. Allment erkjenner NKP at det også vil være klassekamp under sosialismen: »Klassekampen slutter ikke i og med at arbeiderklassen i forbund med andre grupper av det arbeidende folket erobrer makten» (s. 49). Men når dette

tidligere er blitt konkretisert forsvinner klassekampen. Derfor heter det »Sovjetunionen har nå begynt å sette ut i livet et storslaget program for kommunismens oppbygging.» Og »I den sosialistiske del av verden finnes ingen klasser eller grupper som kan være interessert i å utløse krig» (henholdsvis s. 20 og 26).

Denne idealiseringen kommer kanskje tydeligst til uttrykk i kapittelet »Hva vil sosialismen bety for det norske folk?» Her er det bare gull og grønne skoger: Trygge kår for alle, frihet og demokrati og harmoni. Glømt er muligheten for imperialistiske angrep på landet, glemt er muligheten for rasering av deler av industrien, og glemt er klassekampen etter revolusjonen som kan forsinke og hindre raske forbedringer. Ingen reservasjoner er tatt, bare store ord og fete typer. Også denne idealiseringa er livs-

farlig, fordi den skaper illusjoner og dermed grunnlag for demoralisering. En skal ikke unngå visjonene om det klasseløse samfunn, det må holdes fram som målet, — men veien fram må ikke idealiseres. Det kan være aktuelt å nevne hva Karl Marx sa om Pariskommunen i 1871: »Arbeiderklassen forlangte ikke mirakler av Kommunen. Den hadde ingen utopier fikst og ferdig utopier som kan innføres ved folkevedtak. Den vet at for å arbeide seg fram til sin egen frigjøring og dermed til den høyere livsform som det nåværende samfunnet uimotståelig streber henimot i kraft av sin egen økonomiske utvikling, må den, arbeiderklassen, gå gjennom langvarige kamper, en hel rekke historiske prosesser, som fullstendig omformer både menneskene og forholdene.» (Pariskommunen. Ny Dag 1951, s. 50).

1973

Mars

m		5	12	19	26
t		6	13	20	27
o		7	14	21	28
t	1	8	15	22	29
f	2	9	16	23	30
l	3	10	17	24	31
s	4	11	18	25	

April

m		2	9	16	23	30
t		3	10	17	24	
o		4	11	18	25	
t		5	12	19	26	
f		6	13	20	27	
l		7	14	21	28	
s	1	8	15	22	29	

1. MAI